

Centralista cu medalii mondiale

✉ Locotenent Constantin PIȘTEA
constantinpiatea@presamil.ro

Mihaela Stănescu este soldat voluntar la Centrul 13 Comunicații și Informatică. Practică artele marțiale de la 14 ani, iar recent s-a întors ca triplă medaliată cu aur de la Campionatele Mondiale de Kempo din Portugalia. În timpul programului răspunde la telefoane, primește și transmite faxuri. Apoi, se antrenează pentru competiții sportive de nivel înalt.

Portugalia, aprilie 2008

În medalion: depunerea jurământului militar, Craiova, iunie 2007.

Trei medalii de aur, trei de argint și una de bronz a obținut Mihaela Stănescu la ultimul Campionat Mondial de Kempo. În 2006, la Campionatul European, cucerise două medalii de aur, două de argint și una de bronz, toate în stilul Kempo. Cele mai importante rezultate la Ju-Jitsu le-a înregistrat cu ocazia Campionatului Balcanic din 2005: o medalie de aur și una de argint.

Kempo este o formă mixtă de artă marțială, care s-a dezvoltat la mijlocul secolului XX, printre altele, din arta de luptă a călugărilor chinezi (Kung-Fu) și din Karate-Do. Kempo înseamnă „calea pumnului”.

„Dai, dar mai și primești”

„Convocarea la lot nu se face pe ochi frumoși”, spune Mihaela. Zâmbește. Te fixează cu o privire pentru care ar merita convocarea din oficiu. Soldatul voluntar Mihaela Stănescu mărturisește că și-a plătit transportul, cazarea și masa aferente Campionatului Mondial de Kempo din Portugalia, competiție la care a participat între 1 și 6 aprilie 2008. S-a zbatut să meargă la concurs. Printre altele, și-a luat câteva zile de concediu de odihnă pentru a fi sigură că poate pleca în Portugalia. „Important e să ai voință!”, încearcă ea să rezume modul în care se mobilizează pentru a continua activitatea sportivă, în paralel cu cea de soldat voluntar la Centrul 13 Comunicații și Informatică.

A început să practice sportul în mod serios la vârsta de 14 ani. Tatăl, fost practicant de lupte greco-romane, îi spunea să se apuce de balet, iar mama, fostă handbalistă, i-a sugerat susținerea indiferent de alternativă. Calmă în exterior, dar vulcanică în interior, Mihaela a ales artele marțiale: Ju-Jitsu și Kempo – două stiluri dificile, mai ales că presupun, printre altele, contactul cu adversarul. Părinții s-au convins după primul concurs de faptul că fiica lor este făcută pentru arte marțiale. „Dai, dar mai și primești!”, afirmă centralista Centrului 13. „De fiecare dată când intru pe saltea, am emoții, dar nu teamă.” Gândindu-se la cele mai dure lovituri primite până la vârsta de 26 de ani, Mihaela își amintește oarecum amuzată de luptele dure purtate împotriva celor doi frați ai săi, și în special de

cele în care fratele mai mic decât ea doar cu an de zile o punea la grea încercare. „Eram la Giurgiu, la clubul Aquila. Într-unul din meciurile de antrenament, mi-a aplicat o lovitură pe care nu o s-o uit niciodată. De fapt, se știe că în artele marțiale întotdeauna frații luptă cu cea mai mare înverșunare unul împotriva celuilalt.”

Armata ca rețetă de prăjituri

Născută în Craiova, Mihaela a crescut în Giurgiu, orașul unde a descoperit artele marțiale, iar în vara lui 2007 s-a mutat în București, datorită faptului că a hotărât să intre în armată. După doi ani de Relații Internaționale, facultate la care a renunțat ulterior, simțea nevoia unei schimbări, iar reclama televizată cu noul sistem de recrutare a convins-o. „Privite din interior, lucrurile sunt oarecum schimbate, dar nu pot să nu mă bucur de experiențele trăite deja ca soldat voluntar. Mi-a plăcut instrucția de front din perioada de pregătire centralizată.” Chiar? Oricine ar privi-o puțin nedumerit pe domnișoara care zâmbește frumos și povestește despre armată firesc, de parcă ar dicta rețeta celei mai bune prăjituri din lume. „La prima tragere, nu mă mai înțelegeam cu cei de lângă mine. Vroiam să trag mai mult. Mitraliera de companie mi s-a părut o armă foarte stabilă.”

Nu ar da înapoi de la o experiență într-un teatru de operații, dar nu este prea încântată de ideea depărtării de cei dragi. Mai ales că se apropie și nunta. „L-am cunoscut la Craiova, în perioada de pregătire, și am fost chiar colegi de pluton. Apoi, am venit împreună în București și lucrăm în aceeași unitate”, mărturisește Mihaela Stănescu. Gândindu-se probabil și la un eventual copil, își calculează cu maturitate viitorul ca sportivă de performanță: „sint că nu pot da mai mult. Am atins vârful în acest sport, prin ultimele medalii de la Mondiale. Probabil, cu timpul, mă voi orienta spre o carieră de antrenor, mai ales că am absolvit Școala Națională de Arte Marțiale în 2001. Aș vrea să-mi deschid un club, dar perspectivele nu sunt chiar roze. Din păcate, din sportul ăsta nu se trăiește.”

Deocamdată, cariera militară îi oferă stabilitate și, de aceea, se gândește serios să devină subofițer. După revenirea de la Campionatul Mondial, acel „concediu de odihnă” din documente, a fost apreciat în fața personalului unității. S-a simțit mândră, dar s-a gândit că felicitările trebuie să ajungă și la antrenorii Gheorghe Cojocaru și Amatto Zaharia, fără ajutorul cărora medaliile ar fi stat la gâtul altcuiva. Prin intermediul ziarului, Mihaela le mulțumește tuturor, antrenorii, familie și prieteni, și, nu așa?, continuă să „servească patria”.

Afganistan

DE ZIUA REGINEI ARMELOR

✉ Locotenent Cornelia POPA

Oriunde s-ar afla de Ziua Reginei Armelor, militarii români care aparțin acestei categorii de forțe și nu numai, nu uită că, la zi de sărbătoare, se potrivește un program special care să îmbine utilul cu plăcutul, care să îi mențină într-o bună formă fizică și psihică.

Locotenentul Ovidiu Strat, ofițer responsabil cu pregătirea fizică, a organizat inteligent și eficient timpul liber al luptătorilor și a reușit să îi angreneze la crosul Zilei Infanteriei: 10 km masculin și 5 km feminin, alergare în teren variat. La competiție au participat și partenerii de coaliție aflați în baza Lagman, dar și personalul auxiliar.

De remarcat a fost faptul că mobilizarea a fost extraordinară și s-a depășit momentul în care militarii participau la astfel de activități doar la ordin. Astfel, întrecerea s-a desfășurat sub semnul prieteniei și al camaraderiei, câștigători fiind toți cei care s-au aliniat la linia de plecare.

„Avem câștigători la proba feminină și la cea masculină, dar adevăratul câștigător este sportul” au fost cuvintele rostite de comandantul Task Force Zabul, locotenent-colonelul Adrian Soci, la deschiderea festivității de premiere.

Clasament feminin: locul I - căpitan Clara Abraham, locul II - locotenent Cornelia Popa.

Clasament masculin: locul I - locotenent Mark Anderson, locul II - sublocotenent Claudiu Grandel, locul III - sergent Steven Melia.